

DVĒSELES ELKI

(UN CITAS MĀCĪBAS NO JĒZUS)

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Māc. 9:10; Mat. 18:1-4; Mat. 18:21-35; 19:16-30; Gal. 3:21, 22; Mat. 19:27.

ATMIŅAS PANTS:

“Tajā pašā laikā mācekļi gāja pie Jēzus un vaicāja: ‘Kas tad ir lielākais Debesu valstībā?’” (Mat. 18:1)

Mēs, cilvēki, esam savas vides, savas kultūras produkti. Tas lielā mērā veido mūsu vērtības, ticību un attieksmi. Vienalga, vai tu esi uzaudzis lielpilsētā vai ciematā, kur nav tīra ūdens, kultūra, vide, kurā tu esi uzaudzis, lielā mērā ir izveidojusi tevi par to, kas tu esi. Un, pat ja tu vari pārcelties uz citu vidi, tā, kurā tu esi uzaudzis, atstās savu zīmoju līdz pat kapa malai.

Diemžēl zināmā mērā vides un kultūras parasti darbojas pret Dieva valstības principiem. Pasaule galu galā ir kritusi pasaule, un tās vērtības, morāle un ieradumi bieži atspoguļo kritušo stāvokli. Ko gan citu tie varētu atspoguļot? Mums to var būt grūti saskatīt, jo mēs esam savas kultūras un vides daļa.

Viens no Dieva darbiem mūsu katra sirdī ir norādīt uz Dieva valstības vērtībām, tikumiem un standartiem. Kā mēs šajā nedēļā redzēsim, šīs vērtības, tikumi un standarti bieži vien lielā mērā atšķiras no tiem, ar kuriem mēs esam piedzimuši un pie kā pieraduši. Mācekļiem bija jāapgūst šīs mācības. Un mums arī.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 28. maijā!

Pazemības lielums

Kurš gan netiecas pēc lieluma! Tas ir, kurš gan negrib būt izcils un darīt lielas lietas? Šis ilgas ne vienmēr rodas no savtības, no sava "ego" vai no augstprātības. Tas vienkārši var nozīmēt darīt labāko, ko tu vari, cerot, ka tas varētu arī nest citiem svētības. (Sk. arī Māc. 9:10.)

Tomēr problēmas rodas ar "lieluma" definīciju. Cik viegli mūsu krituša-jiem prātiem ir saprast šo jēdzienu tādā veidā, kas ļoti atšķiras no Dieva skatījuma!

Izlasi Mat. 18:1-4. Pēc Jēzus teiktā, kas ir patiess lielums un kā mēs to varam saprast tādā veidā, ka mēs to varētu attiecināt uz savu dzīvi? _____

Lai definētu patiesu lielumu, Jēzus uzaicināja kādu bērnu nostāties Viņa priekšā un teica, ka "ikviens, kas pats top pazemīgs kā šis bērniņš, ir lielākais Debesu valstībā" (4. p.). Jēzus nerunāja par izciliem sludinātājiem, izciliem biznesmeņiem un pat ne par izciliem filantropiem. Lielums Dieva acīs ir tas, kas mēs esam iekšēji, nevis tas, ko mēs darām, lai gan nav šaubu, ka tas, kas ir iekšā, ietekmēs to, ko mēs darām.

Ievēro, Jēzus definē lielumu tā, kā to nedara lielākā daļa cilvēku. Galu galā kurš gan pamostas kādu rītu un nolemj, ka lielums, ko gribētu sasniegt savā dzīvē, ir būt pazemīgam kā mazam bērnam? Mums liekas dīvaini tiekties pēc kaut kā tāda, bet tas ir tikai tāpēc, ka pasaules principi, idejas un uzskati mūs ir tik ļoti sabojājuši.

Ko nozīmē būt pazemīgam kā mazam bērnam? Viens no pazemības indikatoriem ir paklausība, noliekot Dieva Vārdu kā augstāku par mūsu pašu gribu. Ja tu savā dzīvē atrodi uz nepareiza ceļa, tad tas ir tikai tāpēc, ka tu esi uz sava ceļa. Risinājums ir vienkāršs: pazemojies un nostājies atpakaļ uz Dieva ceļa, paklausot Viņa Vārdam. Ja Ādams un Ieva būtu palikuši pazemīgi, viņi nebūtu grēkojuši. Tas ir interesanti, ka gan dzīvības koks, gan atziņas koks atradās dārza vidū. Bieži dzīvība un iznīcība neatrodas tālu viena no otras. Atšķirība ir pazemībā.

Kādas vēl ir dažas attieksmes un uzskati, pie kā mēs turamies tikai tāpēc, ka esam saskarsmē ar šo pasauli, tās attieksmēm un uzskatiem, kas ir konfliktā ar Dieva Vārdu? Līdzdali savu atbildi Bībeles izpētes grupā! _____

Piedošanas lielums

Viena no vissliktākajām grēkā krišanas ietekmēm ir redzama savstarpējās attiecībās. Sākot ar Ādamu, kas centās vainot Ievu savā grēkā (1. Moz. 3:12), līdz pat mūsdienām zemes iedzīvotājus plosa un degradē savstarpēji konflikti. Diemžēl konflikti nenotiek tikai pasaulē, bet arī draudzē.

Izlasi Mat. 18:15–35. Ko Jēzus mums šeit pasaka? Kāpēc mēs tik un tā bieži neņemam vērā Viņa teiktos vārdus? _____

Būsim godīgi: ir vieglāk sūdzēties par kādu cilvēku viņam aiz muguras, nevis tiešā veidā doties pie viņa un mēģināt jautājumu atrisināt. Un tieši tāpēc mēs to negribam darīt, neskatoties uz to, ka tā darīt ir teicis Kungs. Tomēr Jēzus mums māca doties tiešā veidā pie kāda, kas mūs ir ievainojis, un mēģināt atjaunot attiecības. Ja cilvēks ir neatsaucīgs, tad jārikojas pēc papildu pamācībām.

“Jo, kur divi vai trīs ir sapulcējušies manā vārdā, tur arī es esmu viņu vidū.” (Mat. 18:20) Ievēro, kāds šeit ir konteksts. Runa ir par kāda cita cilvēka disciplinēšanu un atjaunošanu. (Mēs sliecamies šo pantu attiecināt plašāk.)

Jēzus saka, ka Svētais Gars ir klātesošs, kad neliela grupa cenšas atjaunot ticīgo. Tas ir skaistais glābšanas darbs. Un tas sākas, pazemīgi darot pareizās lietas un tiešā veidā runājot ar kādu, kas tevi ir ievainojis. Šis arī ir vēl viens no lieluma paraugiem.

Izlasi vēlreiz Mat. 18:21–35. Kādu svarīgu domu Jēzus šeit pasaka? _____

Sakot, ka mums ir jāpiedod “septiņdesmit reiz septiņas reizes”, Viņš patiesībā pasaka, ka mums nekad nevajadzētu pārstāt kādam piedot. Jēzus par piedošanas vajadzību runā nopietni, ne tikai citu labumam, bet mums pašiem. Ievēro, cik spēcīga ir līdzība, ko Viņš stāstīja, lai izteiktu Savu domu. Mums var piedot daudz; tas ir evaņģēlijs, piedošana (sk. 2. Moz. 32:32, Ap.d. 5:31, Kol. 1:14), bet, ja mēs nepiedodam citiem tā, kā Dievs mums ir piedēvis, mēs varam piedzīvot briesmīgas sekas.

Kāpēc tad ir tik svarīgi kavēties pie krusta, pie piedošanas, ko mēs esam saņēmuši, pateicoties tam? Ja Dievs to ir izdarījis tavā labā, ja tas ir tas, kas bija vajadzīgs, lai piedotu tev, kā tu vari iemācīties piedot citiem, lai arī cik neiespējama šī piedošana tagad var likties? _____

Dvēseles elki

Izlasi Mat. 19:16–30. Kā mums kā Jaunās Derības kristiešiem vajadzētu attiekties pret šo stāstu? Kādu mācību no tā mēs sev varam smelties? _____

Lai gan mums par šo cilvēku nav pateikts daudz, dažas lietas ir minētas. Viņš bija bagāts valdnieks (sk. Lūk. 18:18) un acīmredzami ļoti pedantisks Dieva likuma ievērotājs. Mēs pamanām arī viņa sajūtu, ka kaut kā viņa dzīvē pietrūkst. Tas nedaudz atgādina stāstu par Mārtiņu Luteru. Lai gan ārēji viņš bija dievbijīgs mūks, iekšienē viņš nebija apmierināts ar savu garīgo dzīvi un cīnījās ar pārliecību par glābšanu. Abos gadījumos šie vīri izjuta, ka lielo plaisu starp viņiem un Dievu nevar aizpildīt ar ārējiem darbiem.

“Vadītājs bija augstās domās par savu taisnību. Īstenībā viņš nedomāja, ka tam kaut kā trūktu, tomēr gluži apmierināts nejutās. Jauneklis alka pēc kaut kā tāda, kā viņam nebija. Vai Jēzus nevarētu arī viņu svētīt, kā Viņš bija svētījis mazos bērnus, un apmierināt viņa dvēseles ilgas?” (E. Vaita “Laikmetu ilgas” 518. lpp.)

Balstoties uz šo stāstu, kāds varbūt varētu apgalvot, ka Jēzus šeit māca, ka mēs iegūstam mūžīgo dzīvību, pateicoties saviem labajiem darbiem. Galu galā Mat. 19:17 Jēzus saka: “Ja tu gribi ieiet dzīvībā, tad ievēro baušļus.” Ja šis būtu vienīgais pants par šo tēmu, tad tas būtu pamatoti. Bet ir pārāk daudz citu pantu, īpaši Pāvila rakstos, kas māca, ka likums nevis glābj, bet drīzāk norāda uz mūsu vajadzību pēc glābšanas (sk. Rom. 3:28; Gal. 3:21, 22; Rom. 7:7). Jēzus drīzāk vadīja šo cilvēku, lai viņš ieraudzītu savu lielo vajadzību pēc kaut kā vairāk. Galu galā – ja likuma ievērošana vien to varētu izdarīt, tad šis vīrs jau būtu izglābts, jo viņš bija pedantisks tā ievērotājs. Evaņģēlijam ir jāiekļūst sirdī, tieši pie dvēseles elkiem, un visam, pie kā mēs esam pieķērušies, kas ir traucēklis mūsu attiecībām ar Dievu, ir jāpazūd. Šajā gadījumā tā bija nauda. Jēzus parāda, cik grūti bagātam cilvēkam ir tikt glābtam. Un tomēr īsi pēc šīs sarunas Lūka līdzdala skaistu stāstu tieši par to (sk. Lūk. 19:1–10).

Ja tu būtu bagātā jaunekļa vietā un uzdotu Jēzum to pašu jautājumu, kā tu domā, ko Viņš tev teiktu? Pārdomā, no kā ir atkarīga tava atbilde. _____

Kas mums par to būs?

Kas notiek uzreiz pēc starpgadījuma ar bagāto valdnieku?

"Tad Pēteris viņam par to jautāja: 'Redzi, mēs esam visu atstājuši un esam tev sekojuši; kas mums būs par to?'" (Mat. 19:27)

Pantā nav nekas pateikts, kas rosināja šo jautājumu, bet tā varēja būt tieša reakcija uz bagātā jaunekļa aiziešanu no Jēzus. Šķiet, ka Pēteris gribēja pateikt, ka atšķirībā no šī vīra un citiem, kas vai nu noliedza Viņu, vai palika ar Viņu īsu brīdi un tad aizgāja, viņš un citi mācekļi bija atstājuši visu Viņa dēļ. Viņi palika uzticīgi Viņam, un tas no viņiem prasīja lielu personīgu upuri. Līdz ar to jautājums: kas mums par to būs?

No mūsu šodienas perspektīvas raugoties, mēs varētu šo jautājumu ieraudzīt kā vēl vienu norādījumu uz to, cik cietsirdīgi un garīgi aprobežoti bija mācekļi (un tā zināmā mērā ir patiesība). No otras puses, kāpēc neuzdot tādu pašu jautājumu, kādu uzdeva Pēteris? Kāpēc gan viņš nevarētu domāt, kas viņam būs par sekošanu Jēzum? Galu galā, dzīve šeit ir smaga pat tiem, kam klājas labi. Mēs visi esam pakļauti traumām, vilšanās, mūsu kritušās eksistences sāpēm. 19. gadsimtā itāļu intelektuālis vārdā Džakomo Leopardi rakstīja par cilvēkos dominējošo nelaimīguma sajūtu, sakot, ka "tikmēr, kamēr cilvēks jūt dzīvību, viņš arī jūt nepatiku un sāpes".

Dzīve bieži ir cīņa, un labais šajā pasaulē pat ne vienmēr izlīdzsvaro ļauno. Tāpēc Pētera jautājums ir jēgpilns. Tā kā dzīve ir smaga, kādas ir mūsu priekšrocības, sekojot Jēzum? Ko mums vajadzētu sagaidīt, ja mēs nododamies tā, kā Jēzus mums lūdza?

Kā Jēzus atbildēja uz šo jautājumu? (Sk. Mat. 19:28–20:16.) _____

Ievēro, Jēzus nenorāja Pēteri par savtību vai kaut ko tamlīdzīgu. Vispirms Viņš deva viņam tiešu atbildi un tad izstāstīja līdzību par strādniekiem un viņu algām. Lai gan gadsimtiem ilgi ir norisinājusies diskusija par šīs līdzības nozīmi, tās pamatdoma ir skaidra: tu no Jēzus saņemsi to, ko Viņš mums ir apsolījis.

Ko tu atbildētu, ja kāds tev jautātu: "Kas man būs par kalpošanu Jēzum?"

“Varam!”

Lai patiesi novērtētu šodienas stāstu par Jēkabu un Jāni, un viņu māti (Mat. 20:20–27), vispirms izlasi Lūk. 9:51–56. Šis notikums atgadījās, kad Jēzus un Viņa mācekļi devās uz Jeruzālemi dažas dienas pirms tam, kad Jēkabs un Jānis jautāja, vai viņi varēs sēdēt valstībā pie Jēzus kreisās un labās rokas.

Izlasi Mat. 20:20–27. Ko Lūk. 9:51–56 mums stāsta par to, cik gatavi bija Jēkabs un Jānis sēdēt pie Jēzus labās un kreisās rokas Debesu valstībā?

Jēkabs un Jānis, pērkona dēli, vēl joprojām bija vairāk nobažījušies paši par savu nākotni, nevis par apkārtējo cilvēku glābšanu – pat pēc tam, kad viņi bija izsūtīti evaņģelizācijā tuvējos reģionos. Savā ziņā šis stāsts ir līdzīgs tam, ko mēs aplūkojam vakar, tas ir, stāstam par Pētera jautājumu, kas viņiem būs par sekošanu Jēzum.

Rūpīgi izlasi Jēzus atbildi: “Jūs nesaprotat, ko lūdzat. Vai jūs varat dzert to biķeri, kas man būs jādzer?” (Mat. 20:22) Citiem vārdiem, būt līdzdalībniekiem Jēzus nākotnes godībā vispirms nozīmē būt līdzdalībniekiem Viņa ciešanās un nāvē, kas bija kaut kas tāds, ko viņi nebija gaidījuši un kam nebija gatavi. Fakts, ka viņi nekavējoties apstiprināja, ka viņi to varot (Mat. 20:22), norāda, ka viņi nesaprata, no kā Jēzus tos brīdina. Beigās viņi to sapratīs.

Šeit ir atklāts interesants kontrasts, par ko mums vajadzētu padomāt savā dzīvē. Kā mēs redzējam vakardienas pētījumā, mums ir apsoltas brīnišķīgas lietas, pat “mūžīgā dzīvība” (Mat. 19:29), ja mēs sekosim Jēzum. Vienlaikus Bībele arī skaidri pasaka, ka šajā pasaulē sekošana Jēzum prasa samaksu, dažreiz pat ļoti lielu. Jēzus pats vēlāk pateica Pēterim, ka viņš mirs mocekļa nāvē (sk. Jāņa 21:18, 19). Daudzi ticīgie visā vēsturē un pat mūsdienās ir maksājuši dārgu cenu par sekošanu Jēzum. Patiesībā būtu gudri uzdot jautājumu, vai mēs patiešām neesam samaksājuši pārāk daudz par sekošanu Jēzum. Lai arī kāda būtu šī cena, tas ir pietiekami lēti.

Ko tev maksā sekošana Kristum? Padomā labi, ko var secināt no tavas atbildes!

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Cauri gadsimtiem ir bijuši cilvēki, kas iestājas par to, ko reizēm sauc par "dabas likumu". Lai gan tas izpaužas dažādās formās un veidos, doma ir tāda, ka mēs no dabas pasaules varam iemantot morāles principus, kas var palīdzēt mums kontrolēt savu rīcību. Vienā ziņā mēs, kristieši, kas ticam, ka daba ir Dieva "otrā grāmata", varam pieņemt, ka šajā domā ir kaut kāda patiesība. Piemēram, izlasi Pāvila teikto Rom. 1:18–23 par to, kas cilvēkam būtu jāiemācās par Dievu no dabas pasaules. Vienlaikus mēs arī nedrīkstam aizmirst, ka šī ir kritusi pasaule un mēs uz to raugāties ar kritušiem, samaitātiem prātiem. Tāpēc tam nevajadzētu būt pārsteigumam, ka mēs no dabas reizēm varam iemācīties nepareizas morāles mācības. Piemēram, viens no visizcilākajiem mirstīgajiem prātiem senatnē grieķu filosofs Aristotelis iestājās par verdzību, balstoties uz savu izpratni par dabu. Viņš uzskatīja, ka daba atklāj divu šķirņu cilvēkus, no kurām viena ir "padota citām .. kā .. zvēri ir padoti cilvēkam". Tāpēc viņiem "dzīve verdziskā pakļautībā ir derīga". Tas ir tikai viens no daudziem piemēriem, ko mēs varam atrast par to, kā pasaulīgi principi, vērtības un idejas konfliktē ar Dieva valstības vērtībām, kas arī ir iemesls, kāpēc mums – vienalga, kur mēs būtu dzimuši un auguši, – ir nepieciešams pētīt Dieva Vārdu un gūt no tā morāli, principus un vērtības, kam jāpārvalda mūsu dzīve. Nekas cits nav droši.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Jēzus aicina mūs piedot visiem, kas mums dara pāri. Tas ietver ģimeņes locekļus. Padomā par kādu savu tuvinieku, kas tevi ir ievainojis. Lai gan bailes var neizzust, kā tu vari nonākt pie piedošanas?

2. Grupā pārrunājiet savas atbildes uz svētdienas jautājumu par konfliktu starp sabiedrības un Bībeles vērtībām. Kā mēs kā kristieši tiekam galā ar šīm atšķirībām?

3. Pakavējies pie domas par lielumu bērna pazemībā. Ko tas nozīmē mums kā kristiešiem?

4. Mēs kā septītās dienas adventisti ticam, ka Dieva likums, desmit baušļi, ir jāievēro, un tas ir pareizi. Tomēr ko mums vajadzētu mācīties no stāsta par bagāto jaunekli, kāpēc ar ārēju paklausību Dieva likumam nepietiek, lai arī cik tā būtu svarīga, un, lai gan patiesā kristietība ietver paklausību Dieva likumam, tā ietver vēl daudz vairāk?